

Вівчарик

Яків Щоголів

Випливала лебедочка по воді,
Дожидалась неминучої біди;

Заячала, в воду вдарила крилом,
Озирається по озеру кругом.

Дума, де їй діточок своїх найти?
Аж почула — шелестять очерети,—

Почали з їх дитинята випливать;
Матір вгледіли, до рідної спішать.

Поспливалися до купочки усі,
Полічила їх лебедочка — аж всі;

Поховала попід крила, стала гріть;

А сама схиляє голову — глядить,

Чи не мріє де шульпіка[1] угорі,
Чи не зробе він пригоди дітворі?

А шульпіка вже діток не доглядав:
Вдарив низом, в полі ящірку піймав,

Сів із нею десь обідать на землі,—
І лебедята, веселі, попливли...

В ту пору хлопчик череду пригнав
Напувати; сам на березі стояв.

Бачив все він: як шульпіка угорі
Тихо плинув, позирав по дітворі;

Як лебедята ховались в комиші,
Як лебідка, що не чула в їх душі,

Сумувала, озиралася кругом;
Як прикрила і пригріла їх крилом.

І вівчарик на герлигу похилився,
Стиснув руки, побілів, слізьми обливсь

Мабуть, знає непривітане хлоп'я,
Що його не гріла рідная сім'я;

Що, хилиючись під тиннями одно,
Не тулилося до матері воно;

Що із сироти не буде чоловік:
Сирота одно — бурлака цілий вік!..

1877

[1] Шуліка.